

Ruth Kelly

VILA

THRILLER

Pro sledovanost udělají cokoliv.
Reality show na život a na smrt začíná.

Nepřekonatelná reality show: Luxusní vila. Deset soutěžících v tropickém ráji na soukromém ostrově. Každý okamžik živě přenášen publiku na celém světě, které má moc kontrolovat každý krok soutěžících. Mladá novinářka Laura je svým bezohledným editorem donucena, aby se do reality show zapojila pod falešnou identitou a vynášela zevnitř informace o svých soupeřích. Jakmile ale show odstartuje, ocitá se Laura nejen daleko od své komfortní zóny, ale i v moci nemilosrdné producentky, ochotné udělat cokoli pro zvýšení sledovanosti.

Všichni ale mají tajemství, která by raději udrželi pod pokličkou, a teplota v ráji stoupá. Jak daleko jsou ochotni soutěžící zajít, aby si zajistili hlasy diváků? Jak daleko zajde sama Laura? A opravdu by někdo zabil, aby vyhrál? Reality show na život a na smrt začíná...

„Vila je temný, strhující a zneklidňující thriller, který vás přiměje podívat se na reality show úplně jinak.“

– čtenářská recenze, Amazon

„Od první stránky jsem se nemohla od knihy odtrhnout.“

– čtenářská recenze, Amazon

VILA

VILA

Ruth Kelly

Přeložila Kateřina Romanová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

The Villa © 2023 by Ruth Kelly

Published by Pan Books, an imprint of Pan Macmillan, London

Translation © Kateřina Romanová, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-809-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-808-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-300-1 (print)

*Pro mámu,
která bude navždy v mém srdci, a pro Michaela*

PROLOG

PRODUKČNÍ

Aruna, Baleárské ostrovy

NYNÍ

Když se blížíme k bazénu, křupe mi pod teniskami rozbité sklo. Nad vilou zapadá slunce a zlaté světlo, které ji dříve zalévalo slávou, je nyní matně jantarové.

Detektiv inspektor Jose Carlos Sanchez zvedne modro-bílou policejní pásku a skloní se pod ní. Znovu pásku nadzvedne, abych mohla projít, a já si všimnu kriminalistických rukavic, které má na ruku. Mléčně bílé – naznačují mi, co leží přede mnou. Zastaví se a provede vizuální prohlídku okolí místa činu.

„Řekněte mi, kde jsou umístěné všechny kamery, señoro.“

Navzdory mořskému vánku je tu úmorné vedro. Útočí na mě a já se potím i na místech, o nichž jsem netušila, že je to vůbec možné.

„Señoro?“

Rozmístění kamer. Každé jednotlivé místo znám z paměti. Navrhování a skrývání kamer zabralo měsíce pečlivého plánování. Rozmístit je po prostorech vily tak, abychom zachytili i ty nejmenší nuance ve výrazech soutěžících. V mé show nebyla žádná tajemství. Zcela jsem se oddala tomu, abych dosáhla dokonalosti – vytvořila největší zábavnou show všech dob.

Ukazuji na purpurovou rostlinu hned vedle lehátka. „Podívejte se tam.“ Listy jsou teď suché a scvrklé – jak rychle věci umírají, když nejsou živeny.

Jdeme synchronizovaným krokem k ní. Nahlédne do terakotového květináče a přikývne. Pak pokyne jednomu z mnoha policistů, kteří chrání místo činu před novináři a čumily. Od té doby, co se to provalilo, už není poloha vily mým nejlépe strážným tajemstvím. Všimnu si, že červená kontrolka „nahrávání“ na kameře přestala blikat.

„Kde ještě?“ zeptá se Sanchez.

„Tamhle.“ Ukážu nahoru, do palmy stínící vířivku. „Tam a tam.“ Vyjmenuji dalších deset míst.

„A ta nejbliž k bazénu?“ zeptá se a odvádí mě k ní.

Žaludek se mi stáhne. Už se to blíží. Jsme skoro tam. Chci odvrátit zrak, ale přemůže mě chorobná zvědavost.

Tamhle je. Obličejem na rozpálených kamenech. Platinově blond vlasy má rozprostřené kolem hlavy jako svatozář. Z lebky jí stále vytéká krev a proniká do bazénu. Tyrkysovou vodou se táhnou karmínové pruhy, které se rozředí do prázdna. Je to jako akvarelová malba. Kdyby to nebylo tak znepokojivé, bylo by to krásné.

„Je po všem.“ Ta slova zašeptám, zatímco na ni hledím.

Sanchez se na mě podívá. „Co jste to řekla?“

Zvednu k němu pohled a vzájemně si hledíme do očí. „Takhle to nemělo skončit.“

Zavřu oči a zkouším si představit, jak to mělo dopadnout. Ohňostroje vybuchující na obloze, dokonale načasované do hudby. Jejich barvy se odrážejí v moři. Miliony diváků jásajících ve svých obývacích pokojích. Pantomimické předávání šeku.

Nevím, co je to šok, ale jsem si jistá, že jsem do něj právě upadla. Mravenčí mi prsty a zápěstí. Koutky úst mě brní a já od ní stále nemohu odtrhnout zrak.

„Slečno Jessopová, potřebuji znát umístění kamery, která je nejbliž k tělu.“

Tělo. Mrtvé tělo. Už se o ní nemluví jako o člověku se jménem. Stala se z ní věc, kterou je třeba vyřešit. Polykám žaludeční šťávy, které se mi derou do krku.

„Je tam.“

Ukážu do vody, na kameru zabudovanou v boku bazénu. Konečně od toho hrůzného výjevu odvrátím zrak.

Přicházejí dva muži a žena v bílých kriminalistických kombinézách. Sledují, jak si natahují návleky na boty, jak si žena zastrkuje vlasy do kapuce. Přistupují k tělu jako duchové, kteří si přišli pro mrtvého. Nesou něco, co připomíná chladicí box, ale vím, že uvnitř není žádné obcerstvení ani vychlazené víno. Jsou to ohledávači místa činu, kteří tu shromažďují důkazy.

Důkaz. Zločin. Ta slova mi klesají do žaludku jako kameny.

Nad místem, kde byla prolita další krev, se staví druhý bílý altán. Krev má nyní rezavou barvu a v horku se loupe.

Přicházejí další dva policisté s nosítky a černým pytlek na tělo.

„Odvázejí ji pryč?“ Obrátím se na Sancheze. Samozřejmě, že ano, Michelle. Sklapni. Používej svůj zasranej mozek. *Je mrtvá.*

Bude poslední soutěžící, který opustí vilu. To bude opravdu znamenat konec. Ta představa mě děsí víc než cokoli jiného. Nechci se toho všeho vzdát.

„Po skončení ohledání musíme provést pitvu.“

„Řekli jste to její rodině?“ zeptám se.

„Jsou na cestě do Madridu.“

Je mi zle při pomýšlení na jejich bolest.

„Potřebujete mě ještě k něčemu? Mám toho hodně na práci, musím se postarat o spoustu věcí.“

Zvládnutí katastrof. Záchrana pověsti. Celý produkční tým na mě čeká, abych jim vysvětlila, co se bude dít dál. Tiskové prohlášení, které je třeba připravit. Podívám se na hodinky. Ztracený čas mi zvyšuje adrenalin. Nervozita narůstá. *Uhněte mi z cesty, Sanchezi.* Otočím se k odchodu.

Detektiv zvedne ruku. „Obávám se, že potřebujeme, abyste jela s námi na policejní stanici.“

„Cože? Proč?“ Otočím hlavu a moje maska trpělivosti a ochoty spolupracovat se rozpadá. „Pomohla jsem vám, jak jsem mohla.“

„Jste produkční pořadu.“

„Jo, jsem produkční, ale tohle není moje vina.“

Přimhouří oči. „Obávám se, že někteří by to mohli vidět jinak, señoro.“

Otočí se, udělá další gesto rukou a přiblíží se dva policisté. „Budete muset jít s námi.“

Ukáže mi směrem k zlato-černým dveřím. Stejně dveře, které uzavřely naše soutěžení.

„Nemůžu vám na vaše otázky odpovědět tady?“ Hlas mi zachvátí panika.

„Obávám se, že ne. Tudy.“ Policisté si ke mně stoupnou po stranách a jejich postoj ustrne pro případ, že bych kladla odpor.

„Náš člun čeká,“ řekne znovu Sanchez a jeho hlas je teď plný podráždění. Není zvyklý na silné osobnosti, jako jsem já. Někoho, kdo si myslí, že to, co dělá, je stejně důležité.

Naši patovou situaci přeruší hromové vrčení shora. Všichni vzhlédneme ve stejný okamžik a vidíme zpravodajský kanál, který porušuje omezení vzdušného prostoru. Jak ohleduplné. Helikoptéra letí mnohem níž, než by měla.

Tohle je bezletová zóna. Měla bych to vědět, proto jsem si ji vybrala.

Jejich kamery jsou namířené na mě. Teď jsem to já, koho natáčejí.

„Musíme *hned* odjet, señoro Jessopová.“

Vzdávám se. Sanchez mě vede zpátky k pásce, k dalšímu kordonu, který obepíná celou vilu. V cestě nám leží střepy z lahví od šampaňského. Další rozbité sklo – na baru a stolech. Bazénové ručníky rozházené po terase. Kolem rozkládajícího se jídla poletují mouchy. Stříbrné prameny párty paruky vlají ve větru. Náhlý poryv větru zvedne paruku z místa, kde odpočívá, a vrhne nám ji do cesty. To,

co bylo kdysi tak oslnivé, teď připomíná filmové kulisy Divokého západu.

Moje dítě. Můj překrásný výtvor, který se mi rozpadá před očima.

Otočím se čelem k Sanchezovi. „Takhle to nemělo být.“ Vyhrknou mi slzy. Prudce zastavím. „Neodejdu.“

„Señoro, člun čeká.“ Všechny zdvořilosti jsou pryč.

„Zůstanu!“ Patřím sem. Sem, do světa, který jsem organizovala, který jsem řídila. Nedokážu se přimět, abych čelila realitě. Odsudkům, které mě čekají.

Sanchezovi dojde trpělivost. Po dobrém mě nepřesvědčí. Dává policistům znamení, aby mě popadli za ruce.

KAPITOLA JEDNA

REPORTÉRKA

Zpravodajská místnost *The Record*, Londýn

O OSM TÝDNŮ DŘÍVE

Nadměrné množství kávy a sladkých svačin způsobilo v mém žaludku učiněnou bouří. Pálilo mě v krku. Ztěžka jsem polkla, ale tlak na dodržení termínu a pocit viny z pomýšlení na to, jakou škodu můj příběh napáchá, se pevně usídlily v mé mysli.

Mike Baron, bývalý kapitán anglického fotbalového týmu a miláček národa. Stejně slavný pro své chování mimo hřiště jako pro střelní gólů. V té době byl známý svými pařbami, pitím a sukničkářstvím.

Ale to bylo tehdy. „Skutečný“ Mike se od titulků v novinách a od jeho „klukovské“ pověsti nemohl lišit víc. Věrný, laskavý otec dvou dětí a oddaný manžel. Tuto sobotu měl slavit dvacáté výročí svatby, a právě zjistil, že jeho žena umírá na rakovinu. Neměl v úmyslu mi to říct, vyklouzlo mu to při našem rozhovoru, protože byl zdrcený žalem. Protože já jsem uměla lidi přimět, aby mluvili. To byl můj dar. I když teď mi to jako superschopnost nepřipadalo.

Kdyby se jeho hluboký žal objevil na titulní straně bulvárních novin, zničilo by ho to. Věděla jsem to – ale tlak na odevzdání článku ničil mou schopnost rozumně uvažovat.

Zazvonil mi telefon.

„Kde to je, Petersová?“ Vždycky mě oslovoval příjmením, když jsme měli uzávěrku. „Držím ti tu stránku.“

Mé oči to táhlo přes redakci, přes skleněné panelové stěny do jeho kanceláře. Hrbil se za stolem – můj nadřízený redaktor Ben Foster. Naše oči se setkaly a mě zachvátila panika.

Upřeně na mě hleděl, přičemž vyštěkl: „Tak mi to kurva pošli. Na co čekáš?“

Praštil telefonem. Nebylo to myšleno jako otázka.

Zírala jsem na monitor, na svůj exkluzivní článek. Kurzor netrpělivě blikal.

Rozhovor s Mikem se odehrál v jeho rozlehlém sídle mimo Londýn. Místo toho, aby se chlubil svými trofejemi, mluvil o tom, na čem mu skutečně záleží. Nedokázal se ubránit slzám v očích, když vzpomínal na den, kdy poprvé potkal svou ženu. Když jsem se zvedla k odchodu, Mike mě objal a dlouho mě držel. Hledal útěchu poté, co mi odhalil svou duši.

Na odchodu mě zastavil jeho agent. Uvědomoval si, že se mi Mike otevřel, a obával se, že jsem se během rozhovoru dozvěděla víc, než jsem měla. Trval na tom, že si článek přečte, než půjde do tisku. Nemohla jsem se mu podívat do očí, když jsem mu slíbila, že uvidím, co s tím zmůžu. To rozhodně nebylo něco, co bychom v *The Record* dělali.

Ničení životů nebylo to, k čemu jsem se upsala, když jsem nastoupila do novin. Slíbili mi investigativní reportáže, příběhy, které budou mít smysl. Kampaně, které zvýší osvětu. Jenže mě nějak odstavili na vedlejší kolej a já jsem začala psát bulvární články o celebritách. Kdo s kým šuká. Špinavá novinářina. Začalo to být spíš o ničení věcí než o tom, aby se něco měnilo k lepšímu.

Pokaždé když jsem sebrala odvahu a řekla šéfovi, že už toho mám dost, připomněl mi, že se stále teprve učím: „Musíš se osvědčit.“ Říkal, že příběhy, po kterých toužím, přijdou později.

Po pěti letech jsem se stále snažila ukázat, že za něco stojím.

Kdykoli jsem se sama sebe ptala, proč jsem prostě neodešla, narazila jsem na stejné dilema: co jiného mi zbývalo?

Přišla jsem o všechno.

Práce mi pomáhala zapomenout. Když jsem dál utíkala, když jsem se pořád hnala za exkluzivitami, nemusela jsem myslet na *něj* a na to, jak se měl můj život vyvíjet.

Byla tu také ta drobná záležitost s *penězi*. Od té doby, co jsem se rozešla se svým bývalým, jsem se potýkala s finančními potížemi, takže odejít z práce nepřicházelo v úvahu. Ve chvílích největší deziluze jsem snila o tom, jaké by to bylo vyhrát v loterii. Příležitost obrátit list a začít znovu. Co bych pro to udělala?

Vždycky máš na výběr. Poslouchej mě, Lauro, můžeš říct ne, říkal mi hlas v hlavě. Nepřipadalo mi to ale jako něco, co bych mohla odmítnout. Nic z toho mi tak nepřipadalo.

Telefon znovu zazvonil. Nemohla jsem čelit dalšímu buzerování, a tak jsem stiskla tlačítko *odeslat* a oči se mi při tom bezděčně zavřely.

* * *

Do půl desáté večer jsme zaplnili sklepní bar v londýnské čtvrti Soho. Můj tým se shlukl pod oblouky klenutého stropu. Colonel's byla putyka. Stoly pokrývaly fleky od vína. Špinavá podlaha byla skrytá pod vrstvou pilin. Záplatování. Něco, co jsme v novinách velmi dobře znali.

Jamie, jeden z reportérů, se objevil s další lahví levné Riojy a dolil mi sklenici dřív, než jsem stačila říct ne. Stejně bych ji neodmítla; od chvíle, co jsem dokončila svůj exkluzivní článek, jsem toužila tu trefu zopakovat. Uživala jsem si božskou schopnost alkoholu pomoci mi zapomenout.

„Hej – a co já!“ Sarah ze společenské rubriky se vynořila z šera s prázdnou sklenicí. Naplnili jsme ji, cinkli si a připili si na konec dalšího náročného dne.

„Myslíš, že to můžeme dát do nákladů?“ Jamie přejel očima po účtence. „Mám v plánu se neskutečně ožrat.“

Takhle to u Colonele probíhalo vždycky. Když Sarah začala nadávat na jednoho z reportérů, myšlenky se mi zatoulaly. Jejich rozhovor přehlušovalo dupání nohou shora, mizerný playlist baru z devadesátých let, ale hlavně moje žárlivé myšlenky.

Celý večer jsem ho pozorně sledovala, jak se prodírá skupinou. Všímal jsem si, jak mu pivo šplouchá ve sklenici, protože ho tak rozesmála. Jeho pozornost upoutala nová redaktorka Kate. Několikrát jsem se snažila setkat se s jeho pohledem, ale byl příliš zaneprázdněný tím, jak byl středem pozornosti, když jí vyprávěl historky z doby, kdy byl mladším reportérem.

Ve slabém světle, asi po čtyřech sklenkách vína, jsem zaregistrovala mírnou podobnost s Georgem Clooneym. Šedivé vlasy, prošedivělé strniště. Hranatá čelist. Byl o sedmnáct let starší než já, nebyl to můj obvyklý typ, ale z nějakého důvodu mě přitahoval. Možná to bylo jeho zkušenostmi a znalostmi. Byl něco jako můj mentor. Takové kliše. Sama pro sebe jsem si odfrkla. Víno mi vážně stouplo do hlavy.

Už mě unavovalo cítit se neviditelná. Vzdálila jsem se od skupiny a ignorovala poznámky a pichlavé pohledy, když jsem se prodírala houfem místních dělníků. S každým krokem, kterým jsem se od nich vzdalovala, jsem se cítila lehčí. Tím bylo řečeno opravdu všechno, ale já jsem přesto stále vytrvale ignorovala to, co mi moje tělo říkalo. Svě intuici jsem přestala věřit už dávno.

Pak jsem na svých zádech ucítila jeho dotek.

„Kam jdeš?“ zeptal se tím tichým tónem, který si vyhradil jen pro mě.

Nebo jsem si to alespoň myslela, dokud jsem neviděla, jak si dnes večer povídá s Kate.

„Na záchod!“ zvolala jsem rozhořčeně, neboť alkohol dal průchod mé žárlivosti.

„Beze mě?“

Na tváři se mu objevil ironický úsměv, který přivolał vzpomínku na archivní místnost. Minulý týden v jeho polední pauze – s vůní starých novin a bzučením elektroniky, když mě ojel opřenou o dveře. Navzdory svému vzteku jsem nedokázala ovládnout mravenčení, které se mi rozšířilo po kůži.

Vzápětí jsem si uvědomila, že mě rukou objímá kolem pasu a vede mě na toaletu pro invalidy.

Malá kabinka bez vzduchu nebyla ani trochu sexy. Kolem nás se vznášel pach exkrementů a zvratků. Nad našimi hlavami blikalo nemilosrdné ostré světlo. Chytila jsem se zábradlí pro invalidy, abych se udržela na nohou, když zezadu zatahal za mé punčochy.

Pokaždé když jsem se snažila roztáhnout nohy, zase se spojily. Skopla jsem si pravou botu a zapotácěla se, když jsem vyklouzla jednou nohou z punčoch. Jeho ruka mě chytila v pase a vytáhla mě zpátky do vzpřímené polohy.

Celé to bylo tak naléhavé, pod tlakem, přesně jako život v redakci. Jeho horký dech v mém uchu. Byl drsný, ale díky té bolesti jsem se cítila živá. Hluk z baru pronikal dveřmi, zatímco moje teplota se s každým jeho přírazem zvyšovala. Klouby mi zbělely, jak jsem se pevně držela zábradlí.

Za pár minut bylo po všem. Než jsem se otočila, zapnul si zip. Spěchala jsem, abych mu stačila – než jsem si natáhla kalhotky, rychle jsem se utřela toaletním papírem. Natáhla jsem si punčochy a stáhla si sukni ke kolenům. Pak se naše pohledy setkaly.

Zaháknul mi prst pod bradou a zvedl ji, aby dosáhla na jeho ústa.

„Pořád mě vzrušuješ.“

Pronesl to jako gratulaci mezi opileckými polibky. Ještě pořád se mi z nenadálости toho všeho točila hlava.

„Uvidíme se venku.“ Odemkl dveře, zkontroloval, jestli je vzduch čistý, a vyšel ven.

Cítila jsem se omámená, ale zároveň naprosto prázdná. Moc mi nepomohlo ani to, že jsem už několik hodin nejedla. Děkala jsem to,

co obvykle, takže péči o sebe jsem odsunula na druhou kolej. Padla jsem ke zdi a přitiskla se k ní, když jsem si nazouvala botu.

Nemohla jsem se přimět podívat se do zrcadla, dělala jsem se studu a viny, které bych v tom odrazu viděla. Místo toho jsem se vrátila do ringu a připojila se zpátky ke skupině jako poštovní holub. Byla jsem vděčná za alkohol, který otupil tu šíravou bolest mezi mýma nohama.

„Kde jsi byla?“ zeptal se Jamie a podal mi panáka něčeho tmavého a odporně sladce vonícího. Vzala jsem si ji a vyklopila ji do sebe. „Vypadáš –“ Odmlčel se, aby mě neurazil. Místo toho napodobil česání. Do tváří se mi nahrnula horkost, když jsem si uhlazovala účes, který nesl stopy sexu.

Nikdo v redakci netušil, co se vlastně odehrává. Bylo to naše malé tajemství.

„Lauro,“ nesl se jeho hlas přes rámus. Jeho tón byl mnohem tvrdší než před několika minutami. Otočila jsem se ke svému šéfovi čelem. „Tady.“

Ben seděl v boxu naproti Marku Cushovi, šéfredaktorovi novin, který nás poctil svou přítomností jen při výjimečných příležitostech.

Najednou mě přepadl pocit důležitosti. Vybrali si mě. *Mě*. Představovala jsem si, že si toho všimli všichni ostatní reportéři a závistivě se na mě koukají.

Narovnala jsem ramena, zvedla hlavu a pomalu přešla k nim.

„Dneska jsi odvedla dobrou práci, Lauro,“ pogrataloval mi Mark.

Odhrnula jsem si vlasy z očí a snažila se vypadat střízlivě, když jsem vklouzla na prázdné sedadlo.

„Jsi zářivým přírůstkem do týmu.“

„No, to nevím, ale díky.“ Připadala jsem si spíš jako zašlé stříbro.

Ben a Mark se na sebe podívali. „Myslíme si, že máš talent, ale...“ odmlčel se, „je v tobě potenciál k něčemu většímu.“

Jestli tím potenciálem myslel ojebávání lidí, tak o to jsem nestála. Otočila jsem se k Benovi a přála si, aby mi dal svým pohledem najevo,

že mu na mně záleží. Nic v jeho výrazu nevypovídalo o intimním styku, který mezi námi právě proběhl. Zvedl svůj půllitr k ústům. Snubní prsten se zaleskl ve světle reflektorů boxu.

„Mám pro tebe práci, kterou si zamiluješ,“ řekl místo toho.

Vzchopila jsem se. „OK.“

„Zúčastníš se konkurzu do *Vily*.“

„Do *Vily*?

„Nové seznamovací reality show.“

Čekal na mou reakci.

„Neslyšela jsi, co se o ní říká?“

Pokrčila jsem rameny.

„Kde žiješ, Petersová? Říkají ti něco zlaté dlaždičky na Instagramu? Se siluetou palmy? Půlnoc minulé úterý, tisíce influencerů, kteří zveřejňují příspěvky ve stejnou dobu. Už se z toho stal jakýsi kult. Modelky, celebrity, všichni se do toho zapojují.“

Znovu sebral ze stolu mobil a začal přejíždět po displeji. „Když na tu dlaždičku klikneš, dostaneš tohle“ – otočil mobil.

Displej mu zaplnil líbivý obrázek zalitý sluncem. Hlouček krásných lidí na pláži, kteří popíjejí šampaňské, tančí a užívají si života.

Odvrátila jsem pohled.

„Celá ta věc je zahalena tajemstvím. Neexistuje žádná oficiální tisková zpráva. Všechno se to jen povídá, je to propracovaná kampaň na sociálních sítích.“ Ben se vrátil k telefonu a odkašlal si. „Ale tohle se říká:

„Pouze jeden týden bude skupina sexy nezadaných lidí žít v luxusní vile v ráji s nadějí, že se seznámí se svým ideálním protějškem. Musí utvořit pár a přesvědčit veřejnost, že potkali svou spřízněnou duši, aby vyhráli finanční odměnu 50 000 liber.“

Když četl další část, usmál se. „Když bude stát proti našim soutěžícím čas, kam až zajdou, aby vyhráli?“

„Ale to nejlepší je, co slibují: jedinečný VIP zážitek pro diváky.“ Oči mu jiskřily, když je ke mně obrátil. „Zajímalo by mě, co to může být?“

Z čeho byl Ben tak nadšený? *Vila* zněla nudně. Další kýčovitá seznamovací show s bezduchými dvacítkami naparujícími se v bikinách. Nudné tlachání u bazénu. Nedovedla jsem si představit nic nezáživnějšího. A výhra nebyla ani tak velká. Co se týče šance najít lásku v takovém pořadu – ha! Všechny vztahy byly stejně ztráta času. Už nikdy bych nedopustila, aby mi někdo ublížil.

Někde v hospodském hukotu jsem zaslechla mámin hlas. „Byl to *jen* rozchod, není to, jako by někdo umřel!“ Tak proč to na mém životě zanechalo tak hlubokou stopu?

„Bude to hit letošního léta,“ pokračoval Ben. „Natáčení probíhá na přísně tajném místě...“

Skončilo to tak náhle, že jsem o *všem* pochybovala. Proč? Jak? Byl v tom někdo jiný? Moje myšlenky se tak vzdálily rozumu, že jsem si v jednu chvíli myslela, že jsem se opravdu zbláznila. Místo toho, abych se pohnula z místa, jsem se poslední tři roky obviňovala a snažila se napravit to, co na mně bylo špatně, chyby, kvůli nimž mě opustil. Možná i proto jsem v téhle práci zůstala. Abych mu dokázala, že *jsem schopná*. Nejsem bezcenná. Ale proč ta slova nikdy neslyším? Oni to stále odmítají pochopit.

„Lauro, posloucháš mě?“ Benovo čelo se sraštilo. „Tohle je každopádně všechno, co zatím víme.“

Okoukaný formát. Klesající sledovanost. Sledoval takové pořady ještě vůbec někdo?

Co se týče „luxusní vily“, připomínala spíš výběh v zoologické zahradě. Místo, kde z vás vytahovali tajemství. Dokonalá potrava pro bulvár. Rioja mi otupila smysly, ale nakonec jsem pochopila, co udělali.

„Počkat, konkurz? Vy jste mě přihlásili do téhle show?“ zatékala jsem mezi nimi pohledem. „Aniž byste se mě předtím zeptali?“

„Plánujeme se zapsat do historie; být prvními novinami, které dostanou novináře dovnitř. Zjistit, co se v těch show opravdu děje. Jsou falešné? Jedou podle nějakého scénáře? Jsou soutěžící opravdu nezadaní? Odhalení lží. Ukažme tu přetvářku.“

Z té rychlé palby otázek se mi točila hlava. Když jsem nereagovala, znovu si povzdechl.

„Uvědomuješ si, jak těžké bylo dostat tě dovnitř?“ Úkosem pohlédl na Cushe. „Náš obrazový a grafický tým strávil hodiny úpravami tvých fotek.“

Zamrkala jsem.

Podal mi zpátky svůj mobil.

„Poslali jsme tam tyhle, nejsou skvělé?“

Měl v mobilu moje fotky z Facebooku, jenže teď na nich byla moje značně upravená verze z Photoshopu. Hubenější, s bezchybnou opálenou pletí a platinově blond vlasy. Dokonce mě přenesli na pláž v Karibiku.

Hlava se mi točila. To nemohli myslet vážně?

„Taky ti uděláme profil na Instagramu a TikToku. Samozřejmě pod tvým novým jménem. Nemůžeme dopustit, aby věděli, že pro nás pracuješ.“

„Nové jméno?“

„Myslel jsem, že budeš mít radost. Pořád si stěžuješ, že tě neposílám na dobré reportáže.“

Naježila jsem se a najednou jsem si uvědomila, jak kvůli němu před šéfredaktorem vypadám.

„Já si nestěžuju.“ Ale můj hlas se téměř vytratil.

„Jo, stěžuješ.“ Vyměnil si pohled s Cushem. „Mnohem víc, než bys měla.“

Jdi do prdele.

„Tohle je tvoje velká šance, Petersová, ten příběh potřebujeme,“ řekl Ben důrazněji. „Věřím ti, ukaž nám, co v tobě je. Jsem si jistý, že si je na konkurzu získáš.“

Konkurz. Srdce se mi při té představě zrychlilo. Představa, že se svléknu na nějaké defilé krásy, mě naplňovala hrůzou. Moje tělo nebylo takové, jak slibovali na fotkách. Nejsem taková, za jakou mě mají. Kdyby věděli, jaká jsem ve skutečnosti, nikdy by mě tam nepřihlásili.

„Proč zrovna já?“

Cush se konečně vmísil do hovoru. „Protože jsi v kanceláři jediná, kdo má šanci dostat se dovnitř. Jsi mladá – relativně, štíhlá a hezká.“ Podíval se na Bena. „Můžu to říct?“ Oba se zasmáli.

„Budeš muset změnit vzhled, aby odpovídal našim fotkám,“ řekl Ben. „A budeš potřebovat nový průkaz totožnosti.“

Zalapala jsem po dechu. Bylo to vůbec legální?

„Jako falešný pas?“

„To nech na nás. Ty se soustřeď na své přestrojení.“

„Ale já...“ Moje slova se rozplynula. „Kolik mám času?“

„Konkurz je v pondělí.“

Pondělí! To mi dávalo jen víkend na přípravu. Musel existovat způsob, jak říct ne, ale když se Mark Cush díval přímo na mě s přesvědčením, že tým nezklamu, neměla jsem sílu ho najít.

Benův pohled poprvé od začátku našeho rozhovoru zjhl.

„Blondýna.“ Zazubil se.

„Cože?“ Zamračila jsem se na něj.

Do očí se mu vrátil záchvěv chťice. „Jako blondýna budeš vypadat božsky.“

KAPITOLA DVA

REPORTÉRKA

Studio Figtree, Východní Londýn

„Ahoj, já jsem Iris. Je mi jednatřicet a jsem zubní sestra z Kentu.“

Vyslala jsem do kamery polibek.

Lež. To bylo jméno, které Ben vymyslel, protože se hodilo do showbyznysu. Něco, co by oslovilo televizní mafii. Ubral mi pár let, aby zvýšil šanci, že mě vyberou. Ta část se zubní sestrou, no, ta měla znít „zdravě“.

„A jaký je tvůj typ?“

Nesměle jsem se usmála: „Jsem docela vybíravá...“

Další lež. Vůbec jsem nebyla vybíravá. Alespoň v poslední době ne.

„Řekla bych, že můj typ je...“ Ale došla mi slova, když jsem si vzpomněla na své lehkomyšlné chování. Na známosti, které jsem si sotva pamatovala. A pak přišel Ben. Měla jsem poměr s ženatým mužem a nenáviděla jsem se za to. Nikdy jsem si nemyslela, že jsem typem holky, která je schopná něco takového udělat.

„Jaký typ kluků se ti *nelíbí*?“

To bylo snadné. Kluci, co nejsou do nepohody. Muži, kteří předstírají, že s vámi chtějí strávit zbytek života. Jak zní to staré přísloví? K čemu chomout, když je klisna poslušná. Mluvím o chlapovi, který poklekne na tom nejromantičtějším místě, jaké si lze představit, aby

se vás zeptal, zda se stanete jeho ženou, a po dvou měsících vás zničehonic pustí k vodě.

Řekl mi, že prostě „vyprchala jiskra“. Nedokázal to vysvětlit, ale myslal si, že to souvisí s mou žárlivostí. Říkal, že moje otázky mu začínají připadat jako výslech a že nemůže plánovat budoucnost s někým, kdo mu nevěří. Byla to moje chyba.

Muži, kvůli kterým se cítíte bezcenní. No jo, o takových typech chlapů jsem věděla všechno.

Příliš vážné na seznamovací show? Rozhodně. Moc zahořklé? Ne-pochybně. Iris měla být lehkomyšlná. Iris *je* lehkomyšlná. Vžila jsem se do své postavy.

„Nemám zájem o chlapy, kteří jsou posedlí svým tělem. Nechápejte mě špatně,“ zahihňala jsem se, „líbí se mi takoví, kteří o sebe dbají, ale nic mě neodradí víc než muž, který tráví hodiny šlechtěním.“ Znovu jsem se zasmála, když jsem pronesla poslední povrchní vtip. „Nechci se se svým přítelem hádat o místo před zrcadlem.“

Ze zadní části studia se ozval smích. Byli jsme v nějakém pochybném skladišti ve Východním Londýně. Nechápal jsem, proč je kolem toho takový humbuk. Jestli měla ta show vypadat nějak takhle, nehodlala jsem si dělat velké naděje.

„Můžeme sem dostat víc světla?“

Ze tmy se vynořil technik a vklouzl mezi kamery, kde přeskakoval hadí hnízda z drátů stočených na podlaze studia. Zatočil několika knoflíky a zvedl odrazový deštník, čímž mi do očí vyslal záblesk světla.

„Takže máš nějaký typ?“

Tuhle otázku evidentně nehodlali jen tak přejít. A jak by taky mohli? Byla to přece seznamovací show.

Zadívala jsem se do stínů, jako by tam na mě čekala odpověď. Vtom jsem si ho všimla. Ruce zkřížené, ramena dozadu. Silueta někoho silného a atletického, stojícího těsně za hranicí světla.

Upíral na mě oči, ale něco v jeho pohledu vybočovalo z toho mediálního cirkusu, který se odehrával kolem nás.

Hleděli jsme se na sebe a on mi věnoval drobné přikývnutí. Jako by mě chtěl ujistit, že budu v pořádku. Ten okamžik byl prchavý a kontrastoval se vším ostatním, co se kolem nás dělo, ale já jsem po něm chňapla oběma rukama a narovнала se.

Zamžourala jsem do záře a tentokrát jsem svou odpověď pojala s jistotou. Vykreslila jsem imaginárního přítele, který nemohl být větším opakem toho minulého. „Stoprocentně. Má blondaté vlasy. Je opálený. Modré oči. A vysoký – miluju vysoké muže.“ Teď už jsem se do toho dostávala.

„A co tvoje randící minulost?“

Katastrofální. Po mém bývalém jsem trpěla záchvaty paniky. Kdykoli se teď cítím přetažená, zapomínám, jak dýchat.

Ten současný je ženatý.

Emoce, které jsem držela v sobě, vyplavaly na povrch a najednou jsem byla na pokraji pláče. Kousla jsem se do rtu, abych potlačila bolest, a pak jsem na své tváři vykouzila další zářivý úsměv. „Pořád hledám toho pravého.“

„To je skvělé, zlatíčko. A teď můžeš udělat něco pro kameru.“

„Co?“

„Ukaž nám, co je Iris zač. Chceme vidět tu drzou Iris.“

„Aha, ehm,“ založila jsem si ruce v bok.

„Zatočíš se pro nás trochu?“

„Aha, takhle?“ Roztočila jsem se a předvedla svou nejlepší sexy otočku v bikinách a na podpatcích. Připadala jsem si jako kus masa na rožni.

„To se mi líbí! Ukaž nám víc. Tentokrát s větší energií.“

Zvedla jsem ruce do vzduchu a znovu se zatočila. Mé nové platinové blond přičesky za mnou vlály.

„JO, to je ono! Myslíš, že vyhraješ?“

Vyhrát show? 50 000 liber nebylo k zahoeení. Ale neměli znát skutečný důvod, proč jsem přišla na konkurz. S přesvědčivým úsměvem jsem odpověděla: „Stoprocentně.“ Podívala jsem se přímo do kamery. „Dejte si na mě bacha, holky!“

KAPITOLA TŘI

PRODUKČNÍ

Madrid, výslechová místnost jedna

NYNÍ

Zlostně pohlédnu na malý bílý větrák. Zmocní se mě vztek, když vidím, jak se otáčí – tam a zpět – a skřípe.

Z krku mi po zádech stékají kapky potu a vsakují se mi do bílého tílka. Horko rozjelo mou růžovku a tváře mě pálí. Mám chuť ponořit obličej do kbelíku s ledovou vodou.

Dělají to schválně. Umístí větrák tak, aby mě těsně minul. Je to jedna z těch zvrácených mučicích technik, které vás dostanou až na hranici možností. Nutí vás přiznat se pod nátlakem, i když jste nevinní.

Odmítla jsem přiděleného právního zástupce – respektive jeho španělskou obdobu –, protože mi slíbili, že to brzy skončí, že jde jen o to, aby si ujasnili všechny detaily a mohli případ uzavřít.

Každopádně jsem neudělala nic špatného. A kdybych potřebovala pomoc, rozhodně by to nebylo od nich. Zavolala bych *jemu*.

Zvednu kelímek tenký jako papír a polknu další doušek vlažné vody.

Panebože. Proč tu není klimatizace?

Detektiv inspektor Jose Carlos Sanchez úkosem pohlédne na svou kolegyni a pak otázku se silným španělským přízvukem zopakuje.

„Michelle Jessopová, vy jste neměla tušení, co se děje?“ Nakloní se dopředu a proplete prsty. Nažehlená košile se mu zkrabatí na ramenou.

Kolika různými způsoby můžu odpovědět na stejnou otázku? Ne. NE. Měla bych to zkusit španělsky?

Zavrtím hlavou, vlhké vlasy mi spadnou na ramena a už po bůhvíkolikáté řeknu: „Ne.“ Ale zní to spíš jako šepot.

Sanchez si povzdechne. Je nad věcí, dokonce i v té stahující košili a kravatě. Jak to jen dělá? Je to zvláštní dovednost policistů v cizích zemích – zůstat klidný, i když vedro stále sílí?

Měla bych se od něj učit.

Je to zavalitý muž. Malý a se širokými rameny, jako hráč rugby. Černé vlasy má na temeni prořídle a u spánků prošedivělé. Jeho strniště je poseté stříbrem. Přežívá z mála spánku a kávy, stejně jako já. Jeho oči jsou však laskavé. Z koutků se mu rozbíhají vrásky. Sanchez vypadá, že se hodně směje, když zrovna nedělá tohle – vyslýchá lidi. Dívá se přímo na mě, ty oči se teď přetvařují.

„Señoro Jessopová, jak jistě chápete, je pro nás těžké uvěřit, že jste nevěděla, co se děje.“ Podívá se do svých poznámek a znovu se mě zeptá. „Vy jste produkční?“

Když to přiznám, přitáhnu na sebe moc pozornosti. Jen by si to špatně vyložil.

„Jedna z nich,“ zalžu.

„Jedna z? Kolik produkčních má televizní pořad?“

Jak mám tomuhle člověku vůbec začít vysvětlovat fungování televize? K uvedení pořadu do života je potřeba víc než jeden člověk. Jsme rodina. Do těla mi vystřelí známá vlna adrenalinu – stejný nával, jako kdybych se chystala na přímý přenos. Jsem napjatá. Trvale napjatá.

Rozrušeně vystřelím zpět: „Tohle je,“ odmlčím se, „měla být jedna z největších show, jakou kdy svět viděl. O to, aby to fungovalo, se stará hodně lidí. Myslíte, že bych to zvládla úplně sama?“

Horko bylo šíravé. Normálně takhle našťvaná nebývám. Takhle hrubá. Sanchez přimhouří oči. Nechápe to. A proč by měl? Nedělá v showbyznysu.

„Vysvětlete mi to. Řekněte mi přesně, kdo měl co na starost.“

Přikývnu, ale Sanchezův výraz ztvdne.

„Protože, señoro Jessopová,“ pokračuje ještě kyseleji, „někdo z vaší reality show je mrtvý.“ Na chvíli se odmlčí a nechá to slovo, tu smrt, doznít.

Zabere to – najednou se mi při vzpomínce na ni udělá nevolno. Jak ležela vedle bazénu. Jako z kamene, protože už u ní nastala posmrtná ztuhlost. Studené tělo. Zašedlá kůže. Krev zbarvující její odbarvené vlasy. Naše show měla změnit životy těch, kteří v ní vystupovali, a milionů lidí, kteří ji sledovali. Ano, změnit život – ale ne takhle.

Oči Sanchezovy kolegyně se teď upírají na mě. Na sobě má bílou košili s krátkým rukávem a znakem španělské policie vyšitým na náprsní kapse. Vlasy má stažené do nedbalého drdolu. Jejím jediným šperkem jsou náušnice a jednoduchý křížek na tenkém zlatém řetízku.

„A podle toho,“ zachytí Sanchez můj pohled, „jak to vypadá, zdá se, že za to, co se stalo, jste zodpovědná vy.“

„Cože?“ Zvednu hlavu. „To si děláte legraci.“

Sanchez opětuje můj pohled.

To nemůže myslet vážně.

„O něčem takovém bych nikdy nežertoval,“ řekne.

Podívám se za sebe, na policistu, který hlídá dveře. Španělská policie nosí střelné zbraně. Zadívám se na zbraň v pouzdře u jeho pasu – a pak zpátky na detektiva.

Další nával horka. Snažím se ubránit tomu, aby se v mé tváři objevily jakékoli emoce.

Jak mu to mám vysvětlit, aby tomu porozuměl? Zatahám za imaginární límeček okolo mého krku.

„Odpovím na vaše otázky. Ale prosím...“ Prsty mi sklouznou po potu. „Potřebuju na čerstvý vzduch.“

Protože nemůžu dýchat.

Místnost se rozmazává. Před očima mám bílo a její obraz se přesouvá dovnitř.

Jediná osoba, kterou jsem nedokázala ovládnout.

KAPITOLA ČTYŘI

REPORTÉRKA

Španělsko

O TÝDEN DŘÍVE

Byla to moucha. Zmateně bzučela kolem sladkého okraje Bacardi Breezer. To byla první věc, na kterou se zaměřila.

Zamrkala jsem. Osvěžila jsem si bolavé, vysušené oči.

Aniž bych se pohnula, sledovala jsem její cestu od plechovky k nabílené stěně a k polystyrenové krabičce přeplněné kousky kebabu.

Projela mnou první vlna nevolnosti.

Moucha znovu vzlétla a raketově se vznesla nahoru. Letěla přes celou místnost. Chvilí se nad ní vznášela, pak se vrhla střemhlav po mé pravici a přistála hluboko v hustém porostu chlupů na jeho sluncem spálené hrudi.

Vydal hluboký hrdelní zvuk, když ji odháněl, a pak se překulil na břicho. Ruce rozhodil po polštáři.

Výdechla jsem, aniž bych si uvědomila, že jsem zadržovala dech. Ulevilo se mi, že se neprobudil. Nechtěla jsem, aby mě Ben takhle viděl.

Pak přišla druhá vlna nevolnosti. Silná a rychlá. S adrenalinem v krvi jsem pátrala v paměti a snažila se dát dohromady, co se stalo. Ten dobře známý pocit chybějícího času. Dlouhé časové úseky, které mě pohltily a v nichž jsem mohla udělat cokoli.

Večer začal v baru naproti hotelu. Zamířili jsme na skleničku, abychom oslavili pro můj rozum nepochopitelnou skutečnost, že mě vybrali do *Vily*. Naši noc v Marbelle jsme zahájili ve čtyřech. Obráželi jsme bary v přístavu.

Jamie obvykle psal pro kriminální redakci, ale kvůli týdnu na slunci „obětoval“ své jméno v novinách. Byl mýma očima a ušima venku a shromažďoval podklady k pořadu, zatímco já jsem se držela své role uvnitř. Dan byl náš fotograf. A Ben: ten přiletěl, aby nás ubytoval. Aby mi předal můj falešný doklad. Chtěla jsem věřit, že se sem vydal, aby byl se mnou. Pravda byla taková, že tu byl, aby se ujistil, že na poslední chvíli nevykoučím.

Do Španělska jsem dorazila o pár dní dřív, abych zjistila, jestli se mi na ten pořad podaří vyhrabat nějakou špínu. Produkční *Vily* trvali na tom, že přiletím přímo z Británie, ale když jsem jim řekla, že chci mít čas zapracovat na opálení, pochopili to a ani neměli pochybnosti. Pro mé reportování to bylo dobré znamení – bezpečnost pokulhávala.

Poté, co jsme si dali panáky na rozehřátí, jsem sebrala odvahu, abych vyslovila své pochyby ohledně celé té situace.

Obrátila jsem se k týmu a řekla: „Nepřijde vám divný, že vybrali mě? *Proč mě?*“

„Proč?“ odpověděl Ben rychle. „Když chceš, jsi vše, co si může chlap přát.“

„Ale vážně, musely se přihlásit tisíce lidí. Mohli vybrat kohokoli. Proč zrovna mě?“

„Nechápu, kde se ti to v hlavě bere,“ řekl Ben.

Reportáže vždycky soupeřily se zpravodajským týmem o titulní stranu a často je převálcovala nějaká mimořádná aktuální zpráva. Tohle byla naše šance, ale stejně.

Teď, když novinám hrozil konec, byl tlak ještě větší. S měnící se situací ve zpravodajství vypadala budoucnost redakce *The Record* nejistě. Byli jsme bulvární noviny, které zaostávaly; noviny, které musely udělat něco navíc, aby se udržely v oběhu.

Znovu jsem upila ze svého drinku. „Chci jen říct, že –“

„Ksaku, Petersová, dostala ses tam. Dokázali jsme to! Oklamali jsme ty arogantní televizní pitomce. Prostě do toho jdi a přines nám ten příběh.“

Jamie a Dan působili rozpačitě. Raději jsem zmlkla.

Rozhovor se pak přesunul k taktizování. Jak překonat naši největší překážku – kde se vila nachází? Její poloha byla zahalena tajemstvím, aby se k ní lidé jako my nedostali.

Odhalování tajemství bylo to, čím Ben žil, a proto pookřál, když jsme probírali způsoby, jak proniknout přes jejich zabezpečení. Jediné, co jsem se dozvěděla, bylo datum a čas, kdy mám být před hotelem, aby mě vyzvedli. Mohli mě odvézt kamkoli.

Kupodivu mě tahle část neznepokojovala. Na tom zmizení bylo cosi přitažlivého. Možná dokonce očistného. Měla jsem myslet na show, ale místo toho jsem byla posedlá Benem. Zatímco oni uzobávali z nabídky tapas, já do sebe klopila další sangrii a představovala si, jak strávíme celou noc spolu. Vzrušená z toho, že se poprvé probudím v jeho náručí namísto rychlého šukání a loučení.

Tady se mi zamlžila paměť.

Ben si těžce povzdechl, když přetočil hlavu na druhou stranu a rozplizlá tvář mu svráстила ústa do vlnovky. Ani nebyl přitažlivý. Přesto mě pokaždé, když jsem ho viděla, zamrazilo. Po všem tom toužení a fantazírování o naší společné noci jsem si na samotný sex ani nedokázala vzpomenout. Vypovídající bolest mezi nohama byla jedinou známkou toho, že k němu došlo.

Jako obvykle jsem to přehnala. Zatímco Ben si liboval v utajování našeho románu a skrýval nás před Jamiem a Danem, alkohol přiléval olej do ohně. Přestala jsem se ovládat. Byla to moje chyba. Neměla jsem dopustit, aby mě zklamání přemohlo.

Stěží jsem se teď dokázala přimět, abych se na něj podívala. Byla jsem si jistá, že jsem udělala něco trapného. Na jazyku mi zůstala hořká pachutí včerejší sangrie. Pálení v žaludku se stupňovalo, stejně jako

pocity sebenenávisti. Ze všech nocí, kdy jsem se opila. Ze všech rán, kdy jsem měla kocovinu.

Ben mi říkal, abych přestala pít, ale já vzdorovitě pokračovala. Užívala jsem si svou moc – byla jsem teď jeho ceněnou výhodou. *Potřeboval* mě.

Večer zahalila další mlha. Vzpomněla jsem si, jak jsem začala útočit, když Jamie odešel na toaletu. Hlasitá hudba duněla a já jsem přes ni křičela. Rozlil se mi drink, když jsem se vrhla k Benovi a řekla mu, že už toho mám dost, že je hajzl, když mě využívá, když nikdy neopustí svou ženu. Alkohol mi pomáhal zapomenout, že za náš poměr můžu i já. „Je konec!“ Jsem si jistá, že jsem to opravdu vykřikla.

Průsvitné závěsy se zavlnily. Balkónovými dveřmi vnikl do mého hotelového pokoje sláný vánek a osvěžil mou ulepenou kůži. Dívala jsem se na zeleně a modře mramorované moře a kousala se do rtu, abych zastavila slzy lítosti. Ve vzduchu bylo cítit doutnajících dřevěné uhlí a vůně grilovaného masa, jak taverny rozpalovaly grily k obědu.

Při pomyšlení na jídlo a taky vlivem paniky se mi zvedl žaludek. Brzy přijede auto, aby mě odvezlo do vily: přesně ve 14 hodin před hotelem, a já jsem nesměla přijít pozdě. To mi řekli jasně. Varovali mě, že natáčení začne ve chvíli, kdy dorazíme na místo. Ať už to bylo kdekoli.

Odhrnula jsem příkrývku a velmi lehkými pohyby se vysoukala z postele.

Studený mramor mě na bosých chodidlech skoro bolel. Schoulila jsem se, objala se kolem ramen a po špičkách přešla po dlaždičkách do koupelny.

Vrhla jsem zlostný pohled na svůj opuchlý odraz v zrcadle a sotva jsem se poznala.

Hnědé vlasy po ramena byly teď platinově blond a mnohem delší díky prodloužení, které jsem si nechala вплést a které bylo tak drahé, až se mi z toho chtělo brečet. Umělé řasy. Opálení, z větší části falešné, kromě tří dnů, kdy jsem se opalovala na marbellském slunci.

Nehty umělé a špičaté, s francouzskou manikúrou, a úsměv falešný, protože jsem si nechala vybělit zuby a protože jsem do něj rty roztahovala poněkud násilně.

„Ahoj, holky!“ Zatímco jsem naposledy nacvičovala svůj velkolepý vstup do vily, projela mnou vlna kocovinového šilenství.

„Ráda vás poznávám. Já jsem Iris.“

Lež.

Chladně jsem se na sebe zadívala a úsměv mi poklesl.

Sakra, to se mi přece nemůže povést?

Určitě zjistí, že jsem podvodnice. A co pak?

Žaludek se mi sevřel.

Co by teď udělala Iris? Hledala jsem svůj odraz.

Ustoupila jsem o krok od zrcadla. Představila jsem si sebe samu v redakci. Vyčistila jsem si imaginární obrazovku počítače a znovu začala psát svůj příběh. Ona by se dala dohromady. To by udělala.

Ben už byl vzhůru, když jsem vyšla z koupelny – úplně proměněná. Obraz postavy, kterou vytvořil.

Okamžitě jsem se zaměstnala. Pohybovala jsem se po pokoji, sbírala z podlahy šaty, kalhotky a podprsenku a strkala je do kufru – který byl nacpaný k prasknutí.

Dostala jsem celou novou garderobu. Ze samých levných materiálů. Oblečení vypadalo, jako by se při praní srazilo. *Rychlá móda*. Ale byla jsem spokojená s tím, co se mi podařilo z té hromady hadrů vytržít. Džínové šortky s roztrženými okraji, flitrový top bez ramínek, černé koktejlové šaty, topy s odhalenými rameny, lodičky na zabijáckém podpatku, boty na klínu, žabky a spousta bikin – jedny na každý den v týdnu. Zabalila jsem si opravdu optimisticky.

A na můj slavnostní nástup? Odhalující bikini s pořádně vykrojeným spodkem a vrškem s příliš hlubokým výstřihem. Zkombinovala jsem je s kanárkově žlutými šortkami a zlatými botami na klínu. „Obleč si toho co nejméně. Chceme, abys při příchodu působila maximálně efektně,“ nařídila mi jedna žena ze štábu. Opravdu to řekla.

Co se stalo s rovností pohlaví? S ženami starajícími se o sebe navzájem? Nejspíš taky plnila rozkazy.

To byla jediná část mé tajné mise, na kterou jsem se těšila. Odhale ní tvůrce takových sexistických keců.

Ostatní dívky budou určitě ohromující. Už jsem si v hlavě vytvořila „konkurenci“. Modelkovský vzhled, obrovská prsa, útlé pasy, odhalující bikiny a vykrojené jednoduché plavky. Pořád jsem nemohla pochopit, že mě vybrali. Moje postava docela ušla, ale nebylo to nic, co by vyvolávalo užaslý obdiv. Nebyla jsem zdaleka v takové kondici jako modelky, které se v podobných pořadech obvykle objevují. Ledaže – zarazila jsem své chmurné myšlenky – by ta show nebyla zaměřená na vzhled? Zasmála jsem se. *Nebuď hloupá, jaký jiný důvod by to mohlo mít?*

„Lauro.“

Připravila jsem se na to, že mi vynadá. Měla jsem co napravovat.

Ale on se usmíval. „Jak jde balení?“

„Podívej,“ odmlčela jsem se. „Omlouvám se za včerejší noc.“

Zasmál se.

„Co je na tom k smíchu?“

Převalil se na bok a hlavu si podepřel loktem. Byl napůl zabalený do bílé přikrývky a měl třídní strniště – vypadal drsně a sexy.

„Děláš si moc starostí.“

„Ale včera večer, já –“

„Hele, přestaň, líbí se mi, když děláš tyhle sexy blbosti.“

Odvrátila jsem pohled. Slzy mě pálily v očích.

„Snažím se ti říct,“ jeho pohled zjhl, „přestaň se trápit. To, že si ráda dáš skleničku nebo dvě, není nic špatného a v tom pořadu ti to jedinečně prospěje. Všichni mají rádi holky, co se umí bavit.“

Nebyla jsem si jistá proč, ale cítila jsem se naprosto rozhozená. Prázdná. Špinavá. Potřebovala jsem obejmout.

„Vím, že ta práce je tvrdá a náročná, ale takové příběhy se nenašknou často. Máš na to, zvládneš to.“